

Vi skriver i Upplands-Bro 67

Uppsatser hämtade från VÅR HEMBYGD, en skrift som sammanställts av medlemmarna i en studiecirkel som pågick vintern 1953-54 i Håtuna och Håbo-Tibble

Sune Åkerlindh (1953)

Kommunikationerna i Håtuna och Håbo-Tibble

Håtuna och Håbo-Tibble socknar ligger tillsammans med sina grannar på en halvö nästan helt omfluten av Mälaren. Norr om kommunerna är den del av Mälaren, som utgjorde den urgamla vattenvägen från Stockholm mot Uppsala och vid vars strand svearnas gamla huvudstad Sigtuna är belägen. Dessa vattenvägar voro traktens första kommunikationsmöjligheter varför första bebyggelsen kom igång kring dessa vackra mälärvikar. Landförbindelsen utåt kom först senare då huvud- eller kungsvägen från Stockholm över Bro – Bålsta till Enköping kom till stånd. Våra förfäder fingo med sina foror färdas utefter usla och söndertrampade by- och sockenvägar ut till denna stora landsväg där forna tider konungar drog på sin Eriksgata, och vidare mot Stockholm för att sälja eller byta sina produkter. Våra socknar blev inte mer gynnade av järnvägen, som byggdes i slutet på förra seklet, än av den tidigare riksvägen, eftersom de kom att löpa parallellt. Det invercade dock på våra trakter så, att fororna utböts mot godsfinikor. Det finns dock än i dag personer, som kört eller följt med foror till Stockholm och Uppsala. När så ångmaskinen hade gjort sitt intåg till såväl lands som vatten övertog ångbåten och järnvägen all befordran av personer och gods, dessa var de enda kommunikationsmedel till i början av vårt eget nittonhundratals.

Bilen gör sin entré! På det alltmer utbyggda och förbättrade vägnätet börjar de synas, i enstaka exemplar fram till första världskriget, storrusch mellan båda krigen, då Håtuna och Håbo-Tibble fick det fortfarande mest betydande kommunikationsmedlet, trafikföreningen Skokloster – Håtuna – Stockholm. Bilismens totala genombrott noterade vi efter det andra världskriget och i dag åker var och varannan omkring i egen bil oberoende av tåg- och busstider.

Det är en god och riktig utveckling, men medaljen har också en baksida – det ständigt stigande antalet olycksoffer – ett slående bevis på att den mänskliga faktorn börjar bli utvecklingens svagaste punkt.

Bilden har helt förändrats. Från att under sekler och generationer de enda kommunikationsmedlen varit rodd, segling och foror och restiden dagar och veckor, gör nu flyg, bilar och snabbgående oceanångare restiden till minuter och timmar.

Gammal är ändock alltid äldst – ska vi besöka vår närmaste stad, tar vi gärna än idag vägen ner till sjön, stiger i vårt äldsta kommunikationsmedel – roddbåten – och ”är över vilken dag som helst”.